

ПОСІЯНО ЖИТО—БУДЕ ЖИТТЯ

Кринички. Мальовниче поліське село на півночі нашого району. Чим живе воно сьогодні, як виживає в умовах економічної кризи? Що хвилює місцевих жителів? З такими запитаннями звернувся до голови сільської Ради народних депутатів Миколи Івановича ГАМУЛИ:

— Мабуть, як і всі, живемо. Нелегко нині селянину. Але народ у нас терплячий. Незважаючи на всі біди, надіється на краще. Особливо важко пенсіонерам.

І справді, літнім людям найважче. Біля входу в контору бачив ветерана війни Петра Івановича Грана. Добрався з райлікарні до своєї Річци. Але транспорту не було ніякого, то мусив чекати обідньої пори, тоді колгоспний автобус мав їхати до його села.

У трьох селах Криничківської сільради залишилось всього 810 жителів. Торік народилося 7

дітей, а померло 14 чоловік. Але життя бере таки своє, бо ті, що вже залишилися в селі, то справді прикипіли корінням до рідного краю. Зараз 7 чоловік стали забудовниками. Ще три жителі Річци написали заяви на виділення ділянки під будівництво. Так і хочеться вигукнути: справжні герої. Бо й справді, нині збудувати оселю — це героїзм. Але надіятись нема на кого, лише віра у власні сили рухає людьми.

Та все ж обличчя села змінюється. Газопровідні труби тягнуться по центральній вулиці, і це не

може не радувати. Як прийде голубе паливо — значно легше тоді житиметься. Проблема палива на селі номер один. Якщо тонна брикету коштує 1,1 тисячі карбованців, то випилити машину можна лише за 12 тисяч. Не кожному під силу зробити такі розтрата.

— Душать те село, душать, а воно, як фенікс з попелу, — без довгих передмов висловився при зустрічі голова КСП «Червоний партизан» К. В. Шевчук. — Ось газ проводять. 10 січня підписано договір з «Рівнегазтрестом». Тоді газопровід нам мав обійтись в 11 мільйонів, нині вже 46 мільйонів. І це при тому, що бітум, скловолокно, бензин, солярка — це наше забезпечення. Не хочеш допомагати — завтра підуть звідси.

Чиясь невидима рука поставила колективні господарства в такі злиденні умови, що складається враження: колгоспи хочуть розтоптати, розігнати силою. Зараз треба носити сіно, возити його на сушку. А в КСП «Червоний партизан» 200 літрів бензину. Посіяли торік цукрові буряки. Це вперше на своїх пісках пішли на такий ризик. Отримали 14 тонн цукру. Все ж якась підмога. А в цьому такими податками обклали, що з здобутого залишиться лише 42 проценти. Невигідно. І ось таке «не вигідно» — в кожній галузі. Що не вирощуй — прибутку немає. Ось льон посіяли. 77 гектарів. Але ніхто не знає, яка буде ціна на тресту і чи принесе це у спільну касу якийсь карбованець.

Мають КСП своїх зовнішніх і внутрішніх ворогів. Крадуть зараз все підряд. Нещодавно з пасовища КСП «Червоний партизан» вкрали паконой. Недаремно К. В. Шевчук виступав на сесії райради і вніс пропозицію, щоб в законодавстві була зафіксована обов'язковість реєстрації в сільрадах живої тяглової сили. Тоді злодія можна буде запитати, де взяв.

Криничанці, річичани, ючинці взяли у власне користування 127 га землі. Фермерів нема. Землі не дуже багаті, то й мало беруть. Та все ж бачив чимало посіяного жита (воно тут непогано родить), картоплі. Всі, з ким довелося розмовляти, звичайно бідкались на важке життя, але надія ще є, бо знає селянин, що виживе він у будь-якій ситуації. Він біля землі, а ця свята матір і нагодує, і одягне, і захистить.

Б. АНДРІВ.